

Gittai István

Garas lyukasztás

Nem nagy kunszt ömlesztve
tálalni az álmot.
Parnasszus lépcsőin
araszolni sem az,
ha bírja a lábad,
a gyomrod, a szíved.

A házalás neked
netán felemelő?

Költeményes

Semmi kedvem ma vajúdni,
eminnen amoda jutni.
Hajam deres, szála ritkább,
ülök valagamon inkább.

Öreg ember garasa

Rúdról elfogy a kolbász,
kancsóból a kadarka.
Ne bánj velem gorombán.
Mondjad inkább hadarva.

Nyomkövető

Ki bujtogat,
ólálkodik
a fák mögött?
Ki tördeli
ébredező
barkaágunk?
Ki senyveszti
anyaföldben
a tulipánt?
Ki hátrálja
tápáskodó
tavaszunkat?
Fagyok fattya,
akárki vagy,
húzz el innen!
Hisz enyhülést,
kisarjadást
óhajt a kert,
s nem mostoha
úrt, Tejutat.

Az újraalkotott amfora

Felfogni nehéz a miértet,
belátni a forma-egészet.
Mint bőrön a szeplők, hólyagok,
úgy váltakoznak az évszakok.

Fehér feredő

Anna unokámnak

Belábalunk a friss,
márciusi hóba.
Mintha csak hévízben
fürödnénk ruhástól.

A jóból is megárt
a sok! Sipirc haza!
Nyomunkban a nátha.
Hátha nem ér utol.

Verlaine nyomán

A vers első sora, mondják,
az égiek ajándéka.
Légiesen kifaragott,
tetszetős szentencia ez,
melyet megerősíteni,
megcáfolni se tudok én.

Nem úgy a további sorok,
amelyekben már igen sok
a kurkászás, hajcsavarás.

Hosszú, hideg őszi eső

Lehántja vizes gönceit.
Hónom alá ügyeskedik.
Hallgatja szívverésemet,
ziháló lélegzetemet.
Dicséri gyapjútakaróm.
Még mindig felboldogító,
így együtt, művelni a jót;
semmitől főzni ebédet.

Tolerancia

Ha nagyon akarsz, elmehetsz,
ameddig türelmem ereszt.
Nincsen az a drótkerítés,
a pórázi hatásfok,
mely gátat emelne közénk.
Eredj hát, ha annyira vágysz
a Moliére-prémierre!
Fond, szőjed kenderfonalad.
Mártózz te is a sikerbe.
Ma hideget vacsorázol.